



## Török Gábor eleméz: A fecni nem pirul el

2014 november 18. Flag

### Szöveg méret

Mentés

- 
- 
- 

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Én igazán megért? szoktam lenni a magyar politika népszórakoztatásra kitalált dolgaival. Nem a legszebb dolog hülyíteni a választót, de többé-kevésbé a világ minden részén alkalmaznak ilyen fogásokat.

Nagy kárt nem is okoz, egészen addig, amíg maguk a politikusok nem hiszik el saját hazugságaikat, illetve, ameddig azok, akiknek a véleménye, a döntése lényeges, nem gondolják azt, hogy a politikusok komolyan mondják, amit mondanak.



Már közel egy hónapja itt van nekünk ez a kitiltási ügy. Ami nagy valószínűséggel nem önmagában a kitiltottakról, de még csak nem is önmagában a korrupcióról szól. Az ügy sajátossága, hogy a lényegről alig tudunk valamit, s arra is komoly az esély, hogy hiteles forrásból soha nem is fogunk. Ugyanakkor nem olyan nagyon nehéz elképzelni, hogy miről lehet szó, ha nem is beszélnek róla a szereplők, de össze lehet azért rendezni az eseményeket, az információkat.

Szerintem egyszer a történet: az Amerikai Egyesült Államok kormánya biztos szeretne lenni abban, hogy Magyarország nem csupán papíron és szavakban, de viselkedésében és döntéseiben is a szövetségese. Az amerikaiakat egyáltalán nem érdekli, hogy ki a magyar miniszterelnök, nem okoz nekik élvezetet a kétharmados többséggel bíró Orbán Viktor megbuktatása, és különösen nem céljuk, hogy az amúgy borzasztó állapotban lévő magyar baloldalt segítsék kormányra. Nekik csak egy számít: biztosak lehessenek abban, hogy a NATO-ban együttműködő szövetségeseink minden tekintetben velük és nem másokkal – azaz az oroszokkal - van. Az elmúlt időszak történései miatt – amiben magyar döntések és az ukrán-orosz konfliktus eseményei is benne vannak - elbizonytalanodtak, érősen figyeltek, majd léptek. Először finom jelzéseket küldtek, aztán egyértelműbben beszéltek, most pedig éppen – bár nem biztos, hogy már most ez volt a céljuk - egy belpolitikai válságot robbantottak ki.

Természetesen el lehet mesélni érdelemgazdagabban, nagyobb beleéléssel és akár komoly felháborodással is a történetet. Méltánytalanságról, érőpolitikáról, világcsendéről is lehet értekezni. Két dolgot azonban érdemes lenne figyelembe venni. Egyrészt azt, hogy a politika nem áll meg a határokon. A nemzetközi politika is politika, talán még inkább farkastörvényekkel. Aki elfogadja idehaza, hogy a belpolitikában az erősebbnek és az ügyesebbnek több lehetősége van, az ne csodálkozzon azon sem, ha azt látja, hogy itt (is) bizony időnként egy kispolski halad szemben a kamionnal. Másrészt pedig azt sem kellene elfelejteni, hogy ezt a szövetséget nem ránk erőltették, hanem mi választottuk. S ha nem tetszik, ha elfogadhatatlannak tartjuk a belső rendjét, ha nem akarjuk megkötni, elkötelezni magunkat, távozzunk is, lehetünk semlegesek, vagy választhatunk magunknak más védőernyőt. De tényleg ezt akarjuk? A demokratikusan megválasztott magyar kormányok és egy népszavazáson a magyar nép döntött korábban úgy, hogy a NATO-ban keres védelmet és ezzel az USA-t választja szövetségésének. Vajon komolyan számon lehet kérni ennek a szövetségnek a vezető erején, hogy érvényesíti az érdekeit és mindent megtesz a szövetség biztonságos működéséért? Mi nem ugyanezt várnánk el a vezetőinktől?

Hogy akkor nem is a korrupcióról szól ez a történet? Természetesen nem. A korrupcióról való beszéd egy erős, hatásos eszköz az amerikaiak kezében, amellyel jobb belátásra bírhatják a vonakodó szövetségésüket. Ezzel nem azt mondom, hogy az amerikaiaknak ne lenne érdekük a korrupció visszaszorítása, de önmagában emiatt biztosan

nem, vagy nem így léptek volna. S azt sem állítom természetesen, hogy a korrupciót kitalálták: nem véletlenül rettegnek sokan azóta, hogy Merkel telefonjának lehallgatásával világossá vált, az amerikaiak mindenről tudnak. Van ügy, vannak ügyek, s bárki bármit is gondol ezek „hatalmi” célú felhasználásáról, azt nem árt elfelejteni – már megint a csábító hazai analógia -, hogy valamiért a Simon Gáboréhoz hasonló sztoriknál sem az érdekelte a közvéleményt, ki idézte a választási kampányhoz a téma elvetését. Aki nem hiszi el, hogy ezek a korrupciós botrányok legmagasabb szinten is milyen szépen működnek, tanulmányozza a cseh és a bolgár példákat.

Mindebből szerintem a megoldás is egyértelmű. A magyar kormány és leginkább a magyar miniszterelnök reakcióján, válaszán múlik most minden. Az amerikaiak elsőrangú célja az lehet, a magyar kormány lássa be, hogy változtatnia kell, értse meg, hogy egy szövetséges nem pávatáncolhat, mert így biztonsági kockázatot jelent. Ma már nem lehet kétséges, hogy ebben a „meggyőzési” folyamatban számos eszközt igénybe vehetnek: csak a vak nem látja, hogy a mézesmadzag mellett ott áll a korbács is. Hogy közben Orbán a helyén maradhat-e, az sok mindentől függ: a belső viszonyoktól a politikai környezet alakulásáig. De leginkább az a kulcskérdés, hogy maga átlátja-e, mi itt a tét. S nem csupán a saját maga számára.

Soha nem érttem egyet azokkal, akik azt mondják, hogy nincs alternatíva. A politikában mindig van, most is van. Orbán Viktor ráadásul mestere ennek: olyan megoldásokat, utakat találni, amelyekről mindenki lebeszélne. Amióta a kitiltási botrány felmerült, egyelőre a szokásos recept szerint járt el: először sokáig hallgatott, aztán kétértelmű mondatokat mondott, legutóbb pedig mintha ellentámadásba lendült volna. Az igazi válaszait persze nem tudjuk, még az is lehet, hogy soha nem is fogjuk megtudni, legfeljebb döntésekből és az amerikaiak reakcióiból következtethetünk majd rá. Ha változtat, azt bizonyára nem köti a magyar választók orrára, sőt, éppen ellenkezőleg, újabb nagy győzelemként állítja be. Az amerikaiakat bizonyára hidegen hagyja, ha a kormányfő fecnikről beszél, a frakcióvezető Guantanamót emleget, és a Fidesz azt üzeni, hogy Gyurcsány mozgatja az Obama-adminisztrációt – akkor, ha közben a lényeges kérdésekben megbízható szövetségesként működünk. Ugyanakkor, ha nem ez a helyzet, ugyanezek a mondatok százszorosára erősíthetik fel és meggyőzően igazolhatják azt a bizonytalanságot, amelyet az amerikaiak a magyar kormány elkötelezettségével kapcsolatban éreznek. S ez már nem csak játék a szavakkal, és nem is csupán szimpla népszórakoztatás: ez ebben az esetben a magyar válasz, amelynek következményei lesznek, s amelyet a felelősséget is vállalni kell.

<http://torokgaborelemez.blog.hu> - A Flag Polgári Magazin partnere

**Tisztelt olvasók!** Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>  
- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!  
[www.flagmagazin.hu](http://www.flagmagazin.hu)



**Ajánló**

